

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA

Tel. 972 22 50 44

www.cinematruffaut.com

a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

FIEBRE DEL SÁBADO NOCHE

Saturday night fever

Estats Units, 1977

Direcció: John Badham

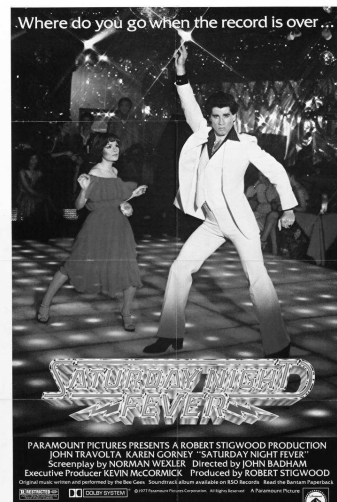
Intèrprets: John Travolta,
Karen Lynn Gorney, Barry Miller,
Joseph Cali

Durada: 119 min

Gènere: Drama musical

Idioma: Anglès

Data de projecció: 24/05/2018

Toni Manero, rei de la pista

En la seqüència inicial de *Saturday Night Fever*, i després de mostrar-se el pont de Brooklyn que serà un escenari fonamental en el desenvolupament del film, Toni Manero camina amb aires de ballarí pinxo fixant-se en un aparador on hi ha unes sabates verdes que compara amb les vermelles amb les quals continua les seves passes com saltirons per la ciutat. Du un pot de pintura en una mà, una caçadora negra i els pantalons ajustats, mira descaradament les dones i fins s'atreveix a seguir-ne una, que no li fa cas. Arriba a la drogueria on treballa, però té al cap que, essent dissabte, a la nit anirà a la discoteca «2001» (una referència explícita al film de Stanley Kubrick) per ballar, que és allò que més li agrada i fa sentir-lo a la glòria, sota les esferes brillants que giren. Preparant-se per viure la nit, es clenxina i es posa una camisa florejada davant del mirall de la seva habitació, on a la paret hi ha fotografies de Sylvester Stallone caracteritzat com «Rocky», Bruce Lee i Farrah Fawcett amb el seu somriure dentrífic. Tota una iconografia dels anys 70, de la qual Tony Manero (o John Travolta fent de Tony Manero) també en forma part des del moment en què va aparèixer *Saturday Night Fever* i va convertir-se en un fenomen visible en els imitadors del seu protagonista i audible a través de l'omnipresència de la música disco dels Bee Gees. Tornant-la a veure quaranta anys després de la seva realització, aquesta pel·lícula dirigida per John Badham es revela com un clar exemple de com el cinema aporta documents d'una època a través de les seves ficcions. O potser ens recorda que el cinema, encara que als anys 70 havia perdut part de la seva influència en l'imaginari col·lectiu, ha creat modes i comportaments socials. Tant se val. El cas és que, contràriament al que podria suposar la seva seqüència inicial, Toni Manero no està destinat a menjar-se el món, sinó a un procés de maduració en què experimentarà una certa fragilitat. Membre d'una família italoamericana (el pare de Travolta també tenia ascendència italiana, mentre que la de la mare era irlandesa) amb uns pares orgullosos de tenir un fill capellà, que renuncia a ser-ho en adonar-se que havia

satisfet les fantasies paternes, Toni Manero es conforma amb treballar en una drogueria perquè els dissabtes a la nit se sent el rei de la pista. Hi acudeix amb els seus amics, que s'emborratxen, es droguen, busquen noies per fer sexe ràpid al cotxe abans d'acabar la nit jugant perillosament al pont de Brooklyn. Manero maltracta la dona amb la qual balla i que n'està enamorada. Tots els seus amics també tenen comportaments absolutament masculistes. Una, de fet, no acaba de saber si el film és un retrat implacable del masculisme o si s'hi complau i rabeja des d'una perspectiva misògina: les dones només hi són com a cossos «follables» i, en conseqüència, tractades com a putes, semblen estúpides, molesten o són una nosa, com ara la xicoteta invisible d'un dels amics de Manero que, embarassada, no vol avortar fent que el noi se senti obligat a casar-s'hi. Fins i tot, la nova companya de ball de Manero, que aquest convenç per participar en un concurs sentint-s'hi a la vegada atret, és presentada com una «fantasma» que, treballant de secretària en una agència, es vanta de relacionar-se amb famosos als quals deu assistir. Tanmateix, mentre va modulant-se la relació amb Stephanie Mangano (Karen Lyn Gorney), alguna cosa es transformarà en Manero, que s'adonarà que no és el millor ballarí i que si ha guanyat el concurs és perquè no s'ha volgut premiar uns hispanos (originaris de Puerto Rico) per racisme, que potser aprendrà a respectar les dones sense pensar que pot abusar-ne o menysprear-les com si res, que desitjarà canviar de vida no necessàriament per ser un home d'èxit, sinó per no sentir-se alienat. Potser. Allò segur és que continua essent un film vibrant, enèrgic i també ombrívol. Tot plegat amb les cançons dels germans Gibb.

Imma Merino

Col·lectiu de crítics de cinema de Girona